

Sygn. akt VI GC 371/14 /3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Anna Mącznik

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) S.&W.(...). w (...)

przeciwko:

(...) S.A. w S.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda (...) S.&W. Sp.j. w (...) kwotę 2 200,00 zł (dwa tysiące dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 lutego 2013 roku do dnia zapłaty do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 977 zł (dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.416 złotych (trzy tysiące czterysta szesnaście złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 4) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.038 złotych (jeden tysiąc trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 5) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Tychach kwotę 533,60 zł (pięćset trzydzieści trzy złote sześćdziesiąt groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 371/14/3

UZASADNIENIE

W sprawie o sygn. **VI GC 371/14/3** powódka (...) C.-s (...) spółka jawna wystąpiła przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. z pozwem o zapłatę kwoty 2 200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lutego 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu – opłaty sądowej od pozwu, kosztami opłaty od pełnomocnictwa, w tym kosztami zastępstwa procesowego, zgodnie z żądaniem sprecyzowanym w piśmie z dnia 30 stycznia 2014 r.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 8 listopada 2012 r. samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...) stanowiący własność T. C. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Powódka zawarła z poszkodowanym umowę z dnia 22 listopada 2012 r. dotyczącą najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) nr rej. (...), gdyż samochód był poszkodowanemu niezbędny do prowadzenia działalności gospodarczej. Wynajmowany pojazd był tej samej klasy co uszkodzony. Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 23 stycznia 2013 r. Opłata za wynajem samochodu przez okres 68 dni została udokumentowana fakturą VAT nr (...) na kwotę 6800 zł netto. Następnie została wystawiona faktura korygująca – korekta dotyczyła czasookresu wynajmu samochodu z 68 dni na 47 dni. W dniu 4 lutego 2013 r. powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność w drodze umowy cesji wierzytelności, przysługującą wobec pozwanej, o czym pismem z dnia 4 lutego 2013 r. zawiadomiła pozwaną. W dniu 4 lutego 2013 r. pozwana poinformowała o wypłacie częściowej odszkodowania, a w dniu 15 lutego 2013 r. pozwana wydała decyzję o wypłacie częściowej odszkodowania, tj. wypłacie kwoty 1500 zł netto z uwagi na korektę czasu najmu pojazdu z 68 dni do 15 dni. Pozwana nie kwestionowała wysokości stawki. W dniu 4 lutego 2013 r. powódka odwołała się od decyzji pozwanej, wskazując że dokonana przez pozwaną weryfikacja czasu wynajmu samochodu zastępczego do łącznego czasu 15 dni nie pozostaje w związku z przedstawionym raportem wynajmu samochodu zastępczego, w którym wykazano zasadność wynajmu samochodu przez okres wskazany przez powódkę. Po analizie odwołania, pozwana uznała dodatkowo 10 dni, a zatem w sumie pozwana uznała za uzasadniony okres 25 dni najmu pojazdu zastępczego.

W dniu 24 lutego 2014 r. w sprawie o sygn. VI GNc 400/14/3 Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna w S. w sprawie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż nie kwestionuje faktu powstania zdarzenia oraz potrzeby wynajmu samochodu zastępczego, uznając za uzasadniony okres 25 dni obejmujący czas od dnia rozpoczęcia wynajmu i wyliczony w oparciu o kalkulację naprawy, technologiczny czas naprawy pojazdu oraz w odniesieniu do oględzin pojazdu. Pozwany informował o swoich decyzjach na etapie postępowania likwidacyjnego oraz prowadził korespondencję z powodem. Pozwany podniósł, iż strona powodowa nie przedstawiła w toku postępowania likwidacyjnego wystarczającej dokumentacji i wyjaśnień, które uzasadniałyby zwrot kosztów pojazdu zastępczego za dłuższy okres, niż ten który został uwzględniony.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w całości. Wskazała, iż czas naprawy wynikający z kalkulacji naprawy jest tylko i wyłącznie wartością teoretyczną, nie odzwierciedlającą całego procesu naprawy uszkodzonego pojazdu, dlatego też niezbędnym jest zastosowanie współczynnika efektywności pracy warsztatu naprawczego, a także nie sposób pominąć konieczność uwzględnienia dodatkowego czasu na czyszczenie, składanie, polerowanie pojazdu.

W sprawie o sygn. **VI GC 549/14/3** powódka (...)C.-s (...) spółka jawna wystąpiła przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. z pozwem o zapłatę kwoty 3 416 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu – opłaty sądowej od pozwu, kosztami opłaty od pełnomocnictwa, w tym kosztami zastępstwa procesowego, zgodnie z żądaniem sprecyzowanym w piśmie z dnia 30 stycznia 2014 r.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 24 maja 2012 r. samochód osobowy marki A. (...) nr rej. (...) stanowiący własność A. M. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Powódka zawarła z poszkodowaną umowę z dnia 17 lipca 2012 r. dotyczącą najmu pojazdu zastępczego marki B. (...) nr rej. (...), gdyż samochód był poszkodowanej niezbędny do celów zarobkowych – dojazdu do pracy, a także dowozu dziecka do przedszkola, wyjazdów na zakupy, wyjazdów weekendowych, rekreacyjnych. Pojazd był wynajmowany przez poszkodowaną od dnia 17 lipca 2013 r. do dnia 3 sierpnia 2013 r. Opłata za wynajem samochodu przez okres 17 dni została udokumentowana fakturą VAT nr (...) na kwotę 6273 zł brutto. Następnie została wystawiona faktura korygująca – korekta dotyczyła czasookresu wynajmu samochodu z 17 dni na 14 dni. W

dniu 12 września 2013 r. powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność w drodze umowy cesji wierzytelności, przysługującą wobec pozwanej, o czym pismem z dnia 12 września 2013 r. zawiadomiła pozwaną. W dniu 10 października 2013 r. pozwana poinformowała o wypłacie częściowej odszkodowania w kwocie 1750 zł brutto z uwagi na korektę czasu najmu pojazdu z 17 dni do 7 dni oraz z uwagi na weryfikację stawki dobowej do kwoty 250 zł brutto. W dniu 31 października 2013 r. powódka odwołała się od decyzji pozwanej, wskazując że dokonana przez pozwaną weryfikacja czasu wynajmu samochodu zastępczego do łącznego czasu 7 dni nie pozostaje w związku z przedstawionym raportem wynajmu samochodu zastępczego, w którym wykazano zasadność wynajmu samochodu przez okres wskazany przez powódkę, jednakże pozwana podtrzymała swoje stanowisko.

W dniu 4 marca 2014 r. w sprawie o sygn. VI GNc 411/14/3 Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna w S. w sprawie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż uznała co do zasady odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenia, jednakże sporny pozostaje okres najmu oraz stawka dobową. Pozwana zaznaczyła, iż szkoda wyrządzona niemożnością korzystania z uszkodzonego pojazdu w czasie jego naprawy, obejmuje jedynie ekonomiczne i technologicznie uzasadniony okres przestoju pojazdu, a opieszałość zakładu naprawczego nie może obciążać pozwanej, dlatego też pozwana zweryfikowała okres najmu do 7 dni, a także zweryfikowała wysokość stawki dziennej do 250 zł brutto. Nadto koszt dobowy nie powinien odbiegać od cen wstępujących na lokalnym rynku, a refundacji mogą podlegać tylko wydatki rzeczywiście poniesione na taki najem.

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Tychach postanowił połączyć sprawę o sygn. VI GC 549/14/3 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. VI GC 371/14/3.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu motoryzacji w obu połączonych sprawach, na okoliczność ustalenia technologicznego czasu naprawy pojazdu, a także ustalenia czy pojazd po wystąpieniu szkody był pojazdem jeżdżym oraz na okoliczność ustalenia średniej stawki za najem pojazdu zastępczego tej samej klasy co pojazd uszkodzony A. (...) pozostający w tej samej klasie co B. (...) oraz ustalenia czy stawka zastosowana przez powoda nie jest wygórowana, ponadto na okoliczność okresu najmu pojazdu F. (...), bez rozważań na temat zastosowanej stawki uznanej jako bezsporną, z uwzględnieniem w obu sprawach rzeczywistej możliwości przeprowadzenia naprawy, z uwzględnieniem weekendów, ustawowego wymiaru czasu pracy, współczynnika efektywności pracy, oczekiwania na akceptację kosztorysu, oczekiwania na oględziny oraz oględziny ponaprawcze oraz prac nie uwzględnionych przez audatex.

Strona powodowa nie wносиła zastrzeżeń do opinii biegłego, natomiast pozwany w zarzutach do opinii biegłego, podniósł, iż akta szkodowe zostały przez pozwanego złożone wraz z pismem z dnia 22 października 2014, dlatego też biegły powinien był udzielić odpowiedzi na pytania, a nadto podniósł, iż za opóźnienie w dostawie części jak i opóźnienie w naprawie pozwany nie może ponosić odpowiedzialności. Biegły powinien wyliczyć średni czas na dostawę części niezbędnych do naprawy pojazdu. Z kolei brak prawidłowego zgłoszenia szkody obciąża wyłącznie zakład naprawczy, jako profesjonalistę.

Sąd ustalił co następuje:

Sprawa o sygn. akt VI GC 371/14/3

Bezspornym jest, że samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...) stanowiący własność T. C. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Bezspornym jest również fakt, iż pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła powódce częściowe odszkodowanie w kwocie 2500 zł netto tytułem wynajmu samochodu zastępczego, z uwagi na korektę czasu najmu pojazdu z 68 dni do 25 dni. W dniu 22 listopada 2012 r. powód zawarł z poszkodowanym umowę najmu pojazdu

zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód marki F. (...) nr rej. (...). Samochód był poszkodowanemu potrzebny do prowadzenia działalności. Strony ustaliły stawkę za wynajem w kwocie 100 złotych netto za dobę. Pojazd został zwrócony przez poszkodowaną w dniu 28 stycznia 2013 r.

Dowód: umowa najmu (k. 9-10), oświadczenie (k.12), faktura (k. 13).

W dniu 5 lutego 2013 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 8364 złotych brutto tj. 6800 złotych netto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego na czas naprawy samochodu marki F. (...) nr rej (...) przez okres 68 dni przy cenie jednostkowej netto 100 zł za dzień.

Dowód: faktura VAT (k. 13).

W dniu 30 lutego 2013 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę korygującą nr (...) na kwotę 5781 złotych brutto tj. 4700 złotych netto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego na czas naprawy samochodu marki F. (...) nr rej. (...) przez okres 47 dni przy cenie jednostkowej netto 100 zł za dzień. Skorygowano okres najmu pojazdu zastępczego z 68 dni do 47 dni.

Dowód: faktura VAT (k. 14).

W dniu 4 lutego 2013 r. poszkodowany i powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przełał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 8 listopada 2012 roku. Pismem z dnia 4 lutego 2013 r. poszkodowany poinformował pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności na rzecz powódki.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 15-16), informacja o cesji wierzytelności (k. 17).

W e-mail z dnia 4 lutego 2013 r. pozwana poinformowała powódkę o refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 15 dni, a powódka odwołała się od decyzji. Decyzją z dnia 15 lutego 2013 r. pozwana poinformowała o skierowaniu do wypłaty kwoty 1500 zł, a następnie w dniu 26 lutego 2013 r. pozwana uwzględniła dodatkowe 10 dni najmu informując o przyznaniu dodatkowego odszkodowania w kwocie 1000 zł.

Dowód: wiadomości e-mail (k. 18, 21-28), decyzja (k. 20).

Sprawa o sygn. akt VI GC 549/14/3

Bezspornym jest, że samochód osobowy A. (...) nr rej. (...) stanowiący własność A. M. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Bezspornym jest również fakt, iż pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła powódcie częściowe odszkodowanie w kwocie 1750 zł brutto z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego z uwagi na korektę czasu najmu pojazdu z 17 dni do 7 dni oraz z uwagi na weryfikację stawki dobowej do kwoty 250 zł brutto. W dniu 17 lipca 2012 r. powód zawarł z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód marki B. (...) nr rej. (...). Samochód był poszkodowanemu potrzebny do celów zarobkowych – dojazdu do pracy, a także dowozu dziecka do przedszkola, wyjazdów na zakupy, wyjazdów weekendowych, rekreacyjnych. Strony ustaliły stawkę za wynajem w kwocie 300 złotych netto za dobę. Pojazd został zwrócony przez poszkodowaną w dniu 3 sierpnia 2013 r.

Dowód: umowa najmu (k. 10-14), oświadczenie (k.15), faktura (k. 17).

W dniu 12 września 2013 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę (...) złotych brutto tj. 5100 złotych netto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego na czas naprawy samochodu marki A. (...) nr rej (...) przez okres 17 dni przy cenie jednostkowej netto 300 zł za dzień.

Dowód: faktura VAT (k. 17).

W dniu 30 stycznia 2014 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę korygującą nr(...) na kwotę 5166 złotych brutto tj. 4200 złotych netto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego na czas naprawy samochodu marki A. (...) nr rej (...) przez okres 14 dni przy cenie jednostkowej netto 300 zł za dzień. Skorygowano okres najmu pojazdu z 17 dni do 14 dni.

Dowód: faktura VAT (k. 14).

W dniu 12 września 2013 r. poszkodowany i powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 17 lipca 2013 roku. Pismem z dnia 12 września 2013 r. poszkodowany poinformował pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności na rzecz powódki.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 19-20), informacja o cesji wierzytelności (k. 21).

Decyzją z dnia 10 października 2013 r. pozwana poinformowała powódkę o przyznaniu odszkodowania w kwocie 1750 zł brutto z uwagi na weryfikacje okresu najmu do 7 dni oraz stawki dobowej do 250 zł brutto. W dniu 31 października 2013 r. powódka odwołała się od decyzji pozwanej, jednakże

Dowód: decyzja (k. 24), odwołanie (k. 26-28), decyzja (k. 35).

Biegły P. N. w swej pisemnej opinii stwierdził, iż samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) po wystąpieniu szkody z dnia 8 listopada 2012 r. nie był pojazdem jezdnym, zakres uszkodzeń tyłu dyskwalifikował ten pojazd z bieżącej eksploatacji. Wyznaczony okres najmu samochodu zastępczego za uszkodzony pojazd marki F. (...) był równy wykazanemu przez powoda okresowi 47 dni i w ocenie biegłego był zasadny. Biegły wyjaśnił, iż brak akt szkodowych uniemożliwiał ustalenie tego czy samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) po wystąpieniu szkody z dnia 24 maja 2013 r. był pojazdem jezdym oraz uniemożliwiał ustalenie uzasadnionego okresu najmu samochodu zastępczego za uszkodzony marki A. (...). Biegły wskazał, iż średnia stawka dobowa najmu pojazdu zastępczego w segmencie E+, do którego należy zaliczyć samochody marki A. (...) oraz B. (...), wynosiła w firmach działających na terenie województwa (...) około 328 zł netto. Stawka średnia była wyższa od dobowej stawki 300 zł netto wyszczególnionej w skorygowanej fakturze powoda.

Dowód: pisemna opinia biegłego (k.124-147).

W uzupełniającej opinii biegły wskazał, iż samochód osobowy marki A. (...) o nr (...)po wystąpieniu szkody z dnia 24 maja 2013 r. był pojazdem jezdym. Zakres uszkodzeń przodu nie dyskwalifikował pojazdu z bieżącej eksploatacji. Kwestia ta nie miała jednak istotnego znaczenia dla niniejszej sprawy wobec faktu, że szkoda miała miejsce w dniu 24 maja 2013 r., natomiast samochód został oddany do naprawy w dacie 17 lipca 2013 r. i dopiero w tej dacie nastąpiło wynajęcie samochodu zastępczego. Uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego za samochód A. (...) był równy 10 dni.

Dowód: opinia uzupełniająca (k. 178-187).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Sąd uznał zeznania przedstawicielki powoda za wiarygodne, ponieważ są logiczne, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd oparł się na opinii biegłego ponieważ jest logiczna, pełna, rzetelna i poparta wysokimi kompetencjami biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa wytoczone w niniejszych sprawach przez (...) (...) –S S. & W. (...) z siedzibą w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. zasługiwały na uwzględnienie w całości.

Powódka w sprawie o sygn. **VI GC 371/14/3** domagała się zasądzenia kwoty 2 200 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lutego 2013 r., a w sprawie o sygn. **VI GC 549/14/3** domagała się zasądzenia kwoty 3 416 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 12 grudnia 2013 r. wskazując, iż w drodze cesji nabyła wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodami komunikacyjnymi z dnia 8 listopada 2012 r. (VI GC 371/14/3) oraz z dnia 17 lipca 2013 roku (VI GC 549/14/3).

Pozwana w sprawie o sygn. **VI GC 371/14/3** wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc iż strona powodowa nie przedstawiła w toku postępowania likwidacyjnego wystarczającej dokumentacji i wyjaśnień, które uzasadniałyby zwrot kosztów pojazdu zastępczego za dłuższy okres, niż ten który został uwzględniony tj. 25 dni. Z kolei w sprawie o sygn. **VI GC 549/14/3** pozwana podniosła, iż szkoda wyrządzona niemożnością korzystania z pojazdu uszkodzonego w czasie jego naprawy obejmuje jedynie ekonomiczne i technologicznie uzasadniony okres przestoju pojazdu, a opieszałość zakładu naprawczego nie może obciążać pozwanej, dlatego też pozwana zweryfikowała okres najmu do 7 dni, a także zweryfikowała wysokość stawki dziennej do 250 zł brutto.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w obu sprawach należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Sąd po analizie materiału dowodowego doszedł do przekonania, że żądania zawarte w pozwach w całości zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ustalenie technologicznego czasu naprawy pojazdu, a także ustalenia czy pojazd po wystąpieniu szkody był pojazdem jezdnym oraz na okoliczność ustalenia średniej stawki za najem pojazdu zastępczego tej samej klasy co pojazd uszkodzony A. (...) pozostający w tej samej klasie co B. (...) oraz ustalenia czy stawka zastosowana przez powoda nie jest wygórowana, ponadto na okoliczność okresu najmu pojazdu F. (...), bez rozważań na temat zastosowanej stawki uznanej jako bezsporną, z uwzględnieniem w obu sprawach rzeczywistej możliwości przeprowadzenia naprawy, z uwzględnieniem weekendów, ustawowego wymiaru czasu pracy, współczynnika efektywności pracy, oczekiwania na akceptację kosztorysu, oczekiwania na oględziny oraz oględziny ponaprawcze oraz prac nie uwzględnionych przez audatex wymagało wiadomości specjalnych i powołania dowodu z opinii biegłego sądowego zgodnie z art. 278 k.p.c.

Biegły P. N. w swej pisemnej opinii stwierdził, iż samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) po wystąpieniu szkody z dnia 8 listopada 2012 r. nie był pojazdem jezdnym, zakres uszkodzeń tyłu dyskwalifikował ten pojazd z bieżącej eksploatacji. Wyznaczony okres najmu samochodu zastępczego za uszkodzony pojazd marki F. (...) był równy wykazanemu przez powoda okresowi 47 dni i w ocenie biegłego był zasadny.

Biegły wyjaśnił, iż brak akt szkodowych uniemożliwił ustalenie tego czy samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) po wystąpieniu szkody z dnia 24 maja 2013 r. był pojazdem jezdym oraz uniemożliwił ustalenie uzasadnionego okresu najmu samochodu zastępczego za uszkodzony marki A. (...). Biegły wskazał, iż średnia stawka dobowa najmu pojazdu zastępczego w segmencie E+, do którego należy zaliczyć samochody marki A. (...) oraz B. (...), wynosiła w firmach działających na terenie województwa (...) około 328 zł netto. Stawka średnia była wyższa od dobowej stawki 300 zł netto wyszczególnionej w skorygowanej fakturze powoda.

W uzupełniającej opinii biegły wskazał, iż samochód osobowy marki A. (...) o nr (...) po wystąpieniu szkody z dnia 24 maja 2013 r. był pojazdem jezdym. Zakres uszkodzeń przodu nie dyskwalifikował pojazdu z bieżącej eksploatacji. Kwestia ta nie miała jednak istotnego znaczenia dla niniejszej sprawy wobec faktu, że szkoda miała miejsce w dniu 24 maja 2013 r., natomiast samochód został oddany do naprawy w dacie 17 lipca 2013 r. i dopiero w tej dacie nastąpiło wynajęcie samochodu zastępczego. Uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego za samochód A. (...) był równy 10 dni.

Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Co ważne nie ulega wątpliwości, że poszkodowany niewątpliwie poniósłbym szkodę w majątku, gdyby musiała opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu. Nadto należy przyjąć, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, iż „Pojęcie straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej” (SN III CZP 62/08). Dodać także należy, iż przywrócenie możliwości korzystania z samochodu nie następuje przez korzystanie ze środków komunikacji zbiorowej, a może być niejako odtworzone poprzez korzystanie z wynajętego samochodu zastępczego. Nadto zauważyć trzeba, że w obecnych czasach samochód jest rzeczą używaną w codziennym życiu, korzystanie z niego nie jest obecnie objawem luksusu, a rzeczą typową.

Warto nadmienić iż w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Najmowany pojazd zwrócono z chwilą otrzymania własnego pojazdu już naprawionego.

Podkreślić należy, że wskazany przez pozwaną technologiczny czas naprawy musi różnić się od rzeczywistego czasu naprawy, gdyż czas technologiczny uwzględnia jedynie czas przeznaczony na naprawę i nie uwzględnia okoliczności związanych z funkcjonowaniem zakładu naprawczego w realnym świecie. Technologiczny czas naprawy zakłada sytuację idealną dotyczącą ciągłego zajmowania się wyłącznie jednym naprawianym pojazdem, do którego części dostępne są od ręki.

W sprawie o sygn. VI GC 371/14/3 biegły wskazał, iż czas najmu pojazdu zastępczego przez okres 47 dni był w pełni uzasadniony. Powódka wyjaśniła, iż dokonała korekty czasu najmu samochodu zastępczego z 68 dni do 47 dni pomijając okres w którym poszkodowany jeździł samochodem zastępczym, a szkoda była kalkulowana przez (...) do czasu uznania naprawy za nieopłacalną i przewiezienia do warsztatu, aż do czasu przesłania kalkulacji naprawy do pozwanego. Mając na uwadze procedurę likwidacji szkody i czas jej trwania, wskazany przez powódkę okres naprawy, przekładający się na okres wynajmu samochodu zastępczego w ocenie Sądu jest uzasadniony. Nadto zdaniem Sądu w sprawie o sygn. VI GC 371/14/3 weryfikacja przez pozwaną czasu najmu pojazdu do 25 dni stoi w sprzeczności z czasem koniecznym do naprawy uszkodzonego samochodu poszkodowanego. Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że uzasadniony okres wynajmu samochodu zastępczego przez poszkodowanego wyniósł 47 dni.

Sąd miał w polu widzenia również wnioski wysunięte przez biegłego w sprawie o sygn. VI GC 549/14/3 w zakresie stawki dobowej. Biegły wyjaśnił, iż średnia stawka dobowa najmu pojazdu zastępczego w segmencie E+, do którego należy zaliczyć samochody marki A. (...) oraz B. (...), wynosiła w firmach działających na terenie województwa (...) około 328 zł netto, a stawka średnia była wyższa od dobowej stawki 300 zł netto wyszczególnionej w skorygowanej fakturze powódki. Biegły w uzupełniającej opinii wyjaśnił, iż w jego ocenie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego za samochód A. (...) był równy 10 dni. Niemniej jednak w toku postępowania powódka wyjaśniła iż poszkodowana jeździła samochodem zastępczym przez 17 dni, jednakże zweryfikowano fakturę do 14 dni. Wyjaśniła, iż trzeba było zwrócić się o wykonanie ponownych oględzin i drogą mailową zaakceptowano kosztorys. Faktyczny czas likwidacji szkody wynosił 7 dni, technologiczny czas naprawy to 4 dni a pozostały okres to oczekiwanie na części i akceptację oględzin.

W ocenie Sądu, mając na uwadze powyższe, okres najmu samochodu zastępczego w ilości 14 dni nie jest nadmiernie długi i pozostaje w normalnym związku przyczynowym z powstałą szkodą. Wysokość stawki dobowej najmu, pozostaje w granicach średnich stawek co potwierdził w swej opinii biegły powołany w sprawie.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenia za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone na podstawie art. 415 k.c. w związku z art. 822 § 1 k.c. od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 200 zł, a w pkt. 3 kwotę 3 416 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagał się odsetek ustawowych opóźnienie za kwoty 2 200 zł od dnia 27 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 3 416 zł od dnia 12 grudnia 2013 r., a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania w sprawie o sygn. VI GC 371/14/3 orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 110,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 250 zł tytułem zaliczki na opinię biegłego, 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.)/3

O kosztach postępowania w sprawie o sygn. VI GC 549/14 orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 171,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 250 zł tytułem zaliczki na opinię biegłego, 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.).

Nadto na mocy art. 83.2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tychach kwotę 533,60 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk